

Predmet: Zvornik (Grujić Branko i dr.)
Veće za ratne zločine Okružni sud u Beogradu Republika Srbija
Broj predmeta: KV.5/05

Glavni pretres: 07.07.2006.

Izveštaj: FHP, Nataša Kandić i advokat Dragoljub Todorović, punomoćnici žrtava

Saslušanje svedoka Milana Stankovića

Svedok je pre rata radio u Kriminalističkoj policiji u Hrvatskoj. Krajem juna 1992. došao je u Bijeljnu i raspoređen je u Istočno-bosanski korpus da radi u Vojnoj službi bezbednosti. Iz Hrvatske u Bijeljnu je prebačen zbog toga što je rodom iz Bosne. V.d. načelnika bezbednosti u Istočno-bosanskom korpusu bio je major Tanacković i on mu je bio šef. Sedište organa bezbednosti Istočno-bosanskog korpusa bilo je u Suvom Polju i Ugljeviku, a njihova zona odgovornosti bio je i Zvornik. Kasnije je taj korpus postao Drinski korpus.

Saznanja o logoru u Domu kulture u Čelopeku

Svedok nema neposrednih saznanja o logoru u Čelopeku. Povremeno je čuo da u Zvorniku ima logora, da se dešavaju ubistva, mučenja, sakaćenja i maltretiranja ljudi, ali nikakve konkretne podatke nije imao pošto u Zvorniku nije živio i nije imao nikakav kontakt sa vlastima u Zvorniku, bilo civilnim, policijskim ili vojnim.

Prva saznanja o tome šta se dešavalo u logoru u Domu kulture u Čelopeku svedok je imao odmah po dolasku u Bijeljnu, odnosno Suvo Polje gde mu je bilo sedište. Te informacije je saznao iz raznih priča. Međutim, prvu konkretnu informaciju dobio je kada je zajedno sa šefom Tanackovićem pozvan u SUP Bijeljina. Tamo su ga obavestili da su pohapsili pripadnike paravojne formacije *Žute ose* u Zvorniku, i to da su ih pohapsili specijalci. Međutim, njemu su predali samo jedno uhapšeno lice, Dušana Vučkovića zvanog Repić. Tom prilikom u MUP-u je bio Tomo Kovač, visoki policijski funkcioner Republike Srpske, ali svedok ne zna tačno na kom položaju se nalazio. Pošto se svedok pobunio zbog čega on da isleđuje tog Vučkovića zvanog Repić, kad ovaj nije vojno lice, a u nadležnosti svedoka su samo vojna lica, njegov šef Tanacković je rekao da ipak on obradi slučaj tog Vučkovića. Tako je svedok počeo istragu protiv Vučkovića. Vučković je neke stvari govorio direktno i hronološki. Opisujući šta mu je sve Dušan Vučković rekao prilikom tog ispitivanja, svedok navodi: „Pa, znate kako, pričati o događajima i činjenju nečega, kako je on zaista pričao, mislim da zdrav razum ne može tako da priča. Ne mogu ja sad da tvrdim da li je čovek bio narkoman ili nije, ili da je imao neki psihički poremećaj, ja nisam lekar, ali to ponašanje je stvarno bilo nenormalno”.

Svedok je nastavio sa saslušanjem Vučkovića u vezi s događajima u Domu kulture u Čelopeku gde su ubijani i maltretirani, mučeni, pljačkani zatočeni Muslimani.

Iz te Vučkovićeve priče, svedok je zaključio da tu ima dosta istine, ali je odlučio da te navode proveriti, da razgovara sa još nekim ljudima, da ode na lice mesta itd. U tom smislu svedok je došao u Čelopek, do Doma kulture. Nije bilo nikakve straže, policije, niti bilo koga drugog. Vrata Doma kulture su bila otvorena. Sam je ušao unutra i video da je to zapušteno, prljavo, primetio je tragove ljudske krvi po betonu i zidovima. U samom Čelopeku našao je nekog čoveka koji je tu bio čuvar, njegovog imena ne može da se seti. On je bio uplašen i nije smeo da priča. Nastavljajući istragu povodom slučaja Vučkovića Repića, svedok je otišao u Zvornik i tada je razgovarao sa nekoliko Bošnjaka koji su bili zatvoreni u

Domu kulture Čelopek, a sada su se nalazili u nekoj vrsti izolacije, koja je u stvari jedan oblik pritvora. Naime, svedok je otišao u stanicu javne bezbednosti u Zvorniku pa su mu oni iz te izolacije doveli čoveka koji se zvao Enes Čikarić. Tom čoveku je u logoru Dom kulture Čelopek odsečeno jedno uvo. Svedok Milan Stanković je video da taj svedok nema uvo, ali ne može se setiti da li desno ili levo. Čikarić je pričao Stankoviću da je u Dom kulture ušao Repić, da ga je tukao, da ga je udarao drškom od pištolja, da se on onda onesvestio i dok je bio u nesvesti odsečeno mu je uvo. Kada se osvestio primetio je krv na licu i video da nema jednog uva. Čikarić je pričao Stankoviću da su u Dom kulture ulazili Repić i još nekolicina njih, da su terali zatvorenike da pevaju neke pesme, tukli ih, maltretirali. Čikarić je naveo da je nekada Repić dolazio sam, a nekada sa još nekoliko njih koji su učestvovali u mučenju.

Pored Čikarića svedok Stanković je razgovarao u okviru istrage protiv Vučkovića i sa Murisom Kapidžićem koji je takođe bio zatvorenik u Domu kulture. Kapidžić je ispričao svedoku da su Repić i njegovi drugovi ulazili u Dom kulture sa automatskim puškama, sa pištoljima, palicama, noževima, da su mnogi izvođeni napolje a zatim ubijani i odvoženi iz Čelopeka, a da su drugi zatvorenici primoravani da njihove leševe utovaruju u putnička vozila i kamione. I Kapidžiću je poznato da su ih terali da pevaju pesme, poznato mu je da je na Vidovdan 1992. upao Repić u Dom kulture i da je ubio dosta ljudi.

Svedok Stanković je tokom istrage protiv Vučkovića došao do podatka da su sa Vučkovićem u prostorije logora ulazili vojnici pod nadimkom Bosanac i Lopov. Kada je završio sa istragom protiv Vučkovića, svedok je kompletne materijale dostavio tužilaštvu u Bijeljini.

Na pitanje predsednika Veća da li je tokom istrage koju je vodio i razgovora koje je obavljao sa logorašima i stražarima došao do podatka da su neki lokalni stanovnici vršili ubistva, maltretiranja i batinanja tih logoraša, svedok kaže da ne može da se seti. Na pitanje da li je čuo za nekog Tora, svedok Stanković kaže da je čuo za Tora koji je imao nadimak i major, ali ne može da se seti da li je čuo za nadimak Zoks. Sam Vučković mu je pričao o Pivarskom i Niškom. Svedok navodi da je u ovoj istrazi vodio razgovor i sa bratom Dušana Vučkovića Repića, Vojinom Vučkovićem zvanim Žuća, koji je bio komandant paravojne formacije *Žute ose*.